

úpisu nebo smlouvy komisionářské, neboť na přesném rozlišování nezáleží, vzešla žalobkyni pohledávka ve výši, jak jest uvedena v žalobní prosbě.

Čís. 6823.

Záruka za zápůjčku, poskytnutou společenstvem v provozu jeho statutární činnosti členu společenstva, není obchodem a vyžaduje se k její platnosti písemného prohlášení ručitele.

Podpis na směřce není písemným záručním prohlášením po rozumu Šu 1346 obč. zák.

(Rozh. ze dne 23. února 1927, Rv I 885/26.)

Žalující strana (společenstvo s r. o.) domáhala se na žalovaném zaplacení z důvodu, že se zaručil za zápůjčku poskytnutou jí jejímu členu. *Procesní soud první stolice* žalobu zamítl. *Důvody*: Soud nemůže sdíletí názor strany žalující, že se přijetí rukojemského závazku žalovaného stalo u provozování obchodní živnosti žalující strany nebo že bylo obchodem na její straně a že proto nebylo ku založení závazku rukojemského potřebí zachovati formu nařízenou ustanovením Šu 1346 obč. zák. (ve znění III. novely), neboť podle stanov žalující záložny (čl. 2) jest dovoleným účelem tohoto družstva s ručením omezeným podle zákona ze dne 9. dubna 1873, čís. 70 ř. zák. pouze: »podporovati své členy v jejich živnosti a hospodaření společným opatřováním na úvěr od členů i nečlenů a poskytováním úvěru členům, inkasováním jejich pohledávek, prostředkováním výplat a opatřováním úvěrních informací«. Poskytování úvěru vlastním členům nelze uznati za obchod a proto ani přijímání rukojemství za takový úvěr není obchodem, kdežto poskytování úvěru nečlenům po živnostensku přičilo by se stanovám a nelze tu připustiti ani přiznati mu ráz obchodní živnosti (čl. 272 čís. 2 obch. zák., § 879 obč. zák.) a jest tudíž uvažovati dále, zda-li pouhým podpisem směnky formálně neplatné založiti lze obecnoprávní závazek rukojemský podle Šu 1346 obč. zák. Zákon v tomto ustanovení vyžaduje výslovné písemné prohlášení rukojního o převzetí tohoto závazku a nestačí k tomu (vzhledem k účelu tohoto zákonného předpisu, by se zabránilo ústnímu, často lehkomyšlného a nerozvážnému zaručování se a sporům z toho vcházejícím) pouhý podpis rukojního na listině, která v té době ani nebyla »směnkou«, nejsouc opatřena podpisem vydatelovým. Ze »směnky« není ani zřejmo, v jaké vlastnosti ji žalovaný spolupodepsal. *O d v o l a c í s o u d* napadený rozsudek potvrdil v podstatě z týchž důvodů.

N e j v y š š í s o u d nevyhověl dovolání.

D ů v o d y:

Dovolatelka trvá na stanovisku, že písemné formy nebylo třeba, poněvadž přijala rukojemství žalovaného za dluh, pocházející z provozování její živnosti, že tedy jde o jednání, jež na její straně jest obchodem (čl. 272 čís. 2. obch. zák.) a jehož platnost není závislá na zachování určité formy (čl. 317 obch. zák.). Mimo to jest prý pokládati směnku podepsanou žalovaným za dostatečné záručné prohlášení ve smyslu Šu 1346 obč. zák. Tomuto právnímu názoru dovolatelky nelze však přisvědčiti. Zápůjčka byla poskytnuta Františku N-ovi, o němž žalobkyně nepopírá, že byl členem družstva, ba v odvolání to přímo naznačuje. Plyne to ostatně také ze zápisu o schůzi představenstva ze dne 29. března 1920 v knize protokolů 3. a konečně z úvahy, že podle Šu 2. stanov může družstvo poskytovat zápůjčky jen vlastním členům. Poskytnutí zápůjčky členu není však — jak dovolatelka sama přiznává — obchodem. Nemůže jím býti proto ani záruka třetí osoby, daná za tento neobchodní dluh. Záruka tato nevzešla v obchodním provozu družstva neb z jeho podnětu, nýbrž byla dána za zápůjčku poskytnutou členu společenstva v provozu jeho statutární činnosti. Je-li tomu tak, bylo by k platnosti rukojemského závazku nezbytně třeba písemného prohlášení žalovaného ve smyslu Šu 1346 obč. zák. A tu třeba uvažovati o druhé sporné otázce, zda lze pokládati za takové písemné záruční prohlášení podpis žalovaného na směnce. Že tomu tak není, dovodily již soudy nižších stolic a stačí k jich správným vývodům uvést ještě toto: Podpisem směnky přijímá podepsavší jen závazek z e s m ě n k y, jehož rozsah a trvání se řídí předpisy směnečného řádu. Jest to závazek abstraktní, jenž sdílí jen osud směnky a jenž s obecnoprávním rukojemstvím, pokud také toto nebylo zvláště ujednáno, nemá nic společného. Jde o závazky podstatně různého druhu a nelze z podpisu směnky ještě dovozovati, že směnečný rukojmí chtěl podstoupiti také závazek obecnoprávní. Z toho však již plyne, že směnečné prohlášení nelze stavěti na roveň prohlášení rukojemskému, které má na zřeteli § 1346 obč. zák. a že tedy podpis směnky nemůže nahraditi toto písemné prohlášení.

Čís. 6824.

Jde o nárok na náhradu škody, nikoliv o nárok podle Šu 1435 obč. zák., domáhal-li se zmocnitel na zmocněnci zaplacení peníze, ježto nepoužil daného mu peníze podle příkazu, čímž zmocniteli vzešla újma. Odmítla-li pojišťovna žádost pojištěného zmocněnce (advokáta), že se v onom sporu se zmocnitelem bude zastupovati sám, ježto prý nejde o pojištěný případ, nýbrž o nárok podle Šu 1435 obč. zák., a pojištěnec se zastupoval sám, má proti pojišťovně nárok na útraty.

(Rozh. ze dne 23. února 1927, Rv I 1458/26.)